

ms

ČÍSLO 2
ROČNÍK 3 1965

repertoár malé scény

Dnes kabaret luxoru Pejsánkové,
písně Dominiku, Třešně zrály, Roň slzy - povídky, verše

1924

KČ

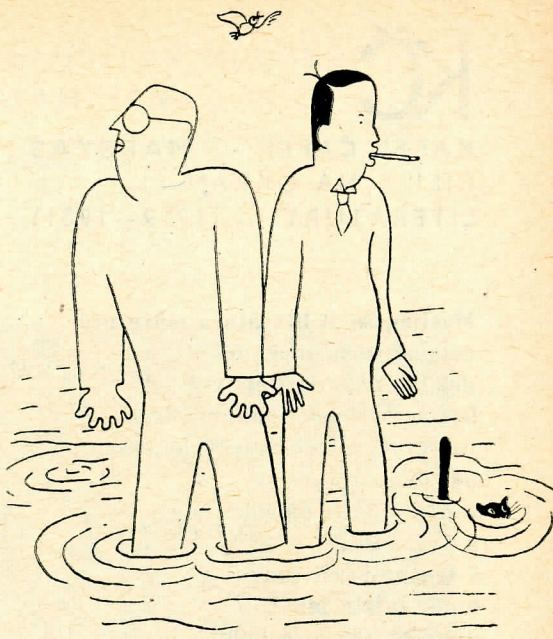
KAREL ČAPEK MARSYAS ČILI NA OKRAJ LITERATURY (1919–1931)

Představte si, jaký okouzlený úžas muselo v lidech vyvolat, když (po tisíciletém mlčení a klábosení) shledali, že se slovy lze pořídit něco víc než referát o tom, co bylo včera nebo co špatného je právě teď; že lze povídáním vytvořit věci a děje nezávislé na tom, co kdy bylo nebo jest, události, které současně jsou a nejsou. Myslím, že tento kulturní objev je skoro tak starý jako lidská řeč; podnes jsme se jeho užívání nenabažili.

My literáti jsme z něho dosud živi, i když jsme už nad svým papírem zapomněli na kmenový oheň, u něhož se zrodila odpoutaná, magická a neomezená svoboda Slova.

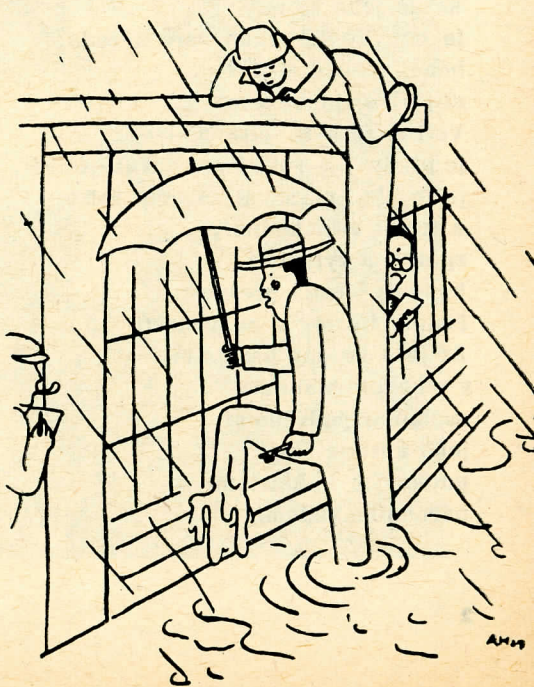
Budiž poznamenáno, že každý děj je nevyhnutelně fantastický. Vždyť ani v životě bez notné fantasmie není žádného děje; každé skutečné dobrodružství vzniká nárazem fantasmie na skutečnost.

Někteří lidé nedovedou říci slovo „fantasmie“ než s přízvukem politování; nuže, tito lidé to mohou přivést až do šesté nebo i páté hodnostní třídy, ale nepřivedou to ani k jednomu jedinému dobrodružství.

A M 17
BRATŘI ČAPKOVÉ

ČEKAJÍ HOSTY PŘED SVÝM DOMEM

Myslím, že si literatura může přát
celkem něco lepšího,
než být dokumentem své doby:
být ve své době dokumentem
jistých trvalých lidských hodnot;
být důkazem krásy
a důstojnosti člověka
a tak dále.
I ten nejvyšší sen
bude za sto let
dokumentem své doby.

Látka, s níž pracuje spisovatel,
je samo vědomí národa;
každé jeho slovo
je mu předříkáváno ústy národa;
běda, zneužije-li řeči,
aby říkal nízké věci.
Věřím, že býti spisovatelem
je především veliké poslání jazykové;
je to úkol udržovat národní řeč
a tvořit v ní hodnoty
zpěvné a rytmické,
hodnoty věčné přesnosti,
čistoty, formy a souvislosti.
Ať jsou kořeny básnictví
v jakékoli hlubině
osobního podvědomí,
jeho koruna šumí
pojmovým bohatstvím
národního vědomí.

Nedovedu si představit,
že by básník mohl být nenárodní;
je to, jako by se ryba zásadně
vyslovovala proti vodě,
jež ji nese a živí.

A ještě musím pochválit tebe,
tebe, česká řeči,
jazyku z nejtěžších mezi všemi,
jazyku z nejbohatších všemi významy
a odstíny,
řeči nejdokonalejší, nejcitlivější,
nejkadencovanější ze všech řečí,
které znám nebo jsem slyšel mluvit.
Chtěl bych umět napsat vše,
co dovedeš vyjádřit;
chtěl bych užít aspoň jedinkrát
všech krásných, určitých,
živoucích slov, která jsou v tobě.
Nikdy jsi mi neselhala;
jen já jsem selhával,
menacházeje ve své tvrdé hlavě
dosti vědomí, dosti povzletu,
dosti poznání,
abych to vše přesně vyjádřil.
Musel bych žít sterým životem,
abych tě plně poznal;
doposud nikdo nezhlédl vše,
co jsi; ještě jsi před námi, tajemná,
prekypující a plná dalekých výhledů,
budoucí vědomí národa,
který vzestupuje.

LANGSTON HUGHES

TANČÍRNA

Cožpak někdy vzlyká jazz?
Smutný jazz prý nenajdeš.
A přece v tanci vířivém,
než bledá noc uplave,
prý jedné dívce vzlykal jazz
v ranní zoři šeravé.

Přeložil Jiří Valja]

CESTA OKNEM je druhé jméno
 touhy po blízkosti...
 Tedy se ještě zraňujeme o křoviska
 svých zplevelených samot,
 nekrytí a nazí
 slézáme nedostupné hřebeny
 svých mlčení,
 střetáváme se u přívozů
 sedmerých řek a sedmerého šera,
 vycházíme si vstříc,
 alespoň tajně zamávat,
 alespoň hlavu smeknout,
 zatímco nás kroky vzdalují
 u věčném nespokojení,
 neboť lásky té — a tvrdím i hořkosti té lásky —
 se lidem nikdy nedostává...

I. Petlice za zády

Pršelo, prší, úžasně nahý blesk
 noc nahou svíci
 rozsvěcuje:
 Pobledlý mladý strýc,
 rodinný Hamlet se zmoklou oprátkou
 kolem šíje,
 po pukajících schodech s půdy sestupuje,
 anarchist a sebevrah,
 šťastný nepamětník létající hlíny,
 hořících došků a zablácených tabákových pokroutek,
 putujících ode rtu ke rtu,
 nechápajících nevinných koní
 s nechápajícíma nevinnýma očima
 můj strýc s padesát let nečesanou kšticí,
 dobrovolný nepamětník družných zákopů
 první války, můj strýc objevitel
 podivuhodného éra na první straně magazínu Světozor,
 sestupuje teď cestičkou zrní
 po stěnavých schodech,
 aby se pozeptal na zdraví,
 proč blýská noc,
 kdo ještě za vlast odešel,
 aby se nenavrátil...

(můj trochu zbabělý strýc
 s řídoučkým knírem
 a urousanýma nohama)

II. Sirotčí stromy

Kruh tajemství se rozchází
o plné kapsy báječně kyselých švestek
při okresních silnicích,
o teplé louže poledního slunce,
o měkká slova trav
klukovských lučních toulek
za tajemným mlýnem ...

Tehdy je cesta oknem
blouděním naboso
za tajemstvím raků
a bázní z vodních krys;

... tedy cesta nesčetného šepotu
a divých objevů pod slizkými kameny
a šeplavou vodou ...

(i tady a právě tady
plandají nohavice mého bloudivého strýce
z nejzkrěhlejší větve
a jeho chlapecký hlas
hovoří o daleké dálce
nepostrádající oděrek a stesku ...)

III. Smrt na seně

Smrt na seně je nesmělým podobenstvím
šťastných skutků,
kterým jsme dávno v sobě naslouchali
na vyzábých chodbách činžáků našeho jinošství,
pod nekonečným nebem výmluvných hvězd,
v rozbřescích knih,
které nás věčně provázejí ...

Tehdy je cesta oknem
výpravou do básní,
ke zkazkám o třiceti plachtách,
k listnatým pramenům tmy
a doupat, z nichž vychází
rosa, řádro a smích ...

Tehdy v kupkách mladého sena usínáme
s hořlavými, a tedy k uzoufání dívčími
vlasy na tváři,
abychom vstávali z živých do matoucího dýmu

— ještě šťastněji, a ještě tesklivěji,
na šťastné teskné cestě od lidí
a k lidem...

(strýc pak s věčnou otázkou
přichází jen po špičkách
s obavou aby nebyl odehnán
potupně z oprátky odříznut
a vysmán ...)

CESTA OKNEM DO LISTNATÉ TMY

je tedy jedním jménem

touhy po blízkosti...

Ještě se zraňujeme o křoviska

svých zplevelených samot,

slézáme nedostupné hřebeny svých mlčení,

střetáváme se u přívozů sedmerých řek

a sedmerého šera,

vycházíme si vstříc,

alespoň tajně zamávat,

ALESPŮŇ HLAVU SMEKNOUT,

zatímco nás kroky *vzdalují*,

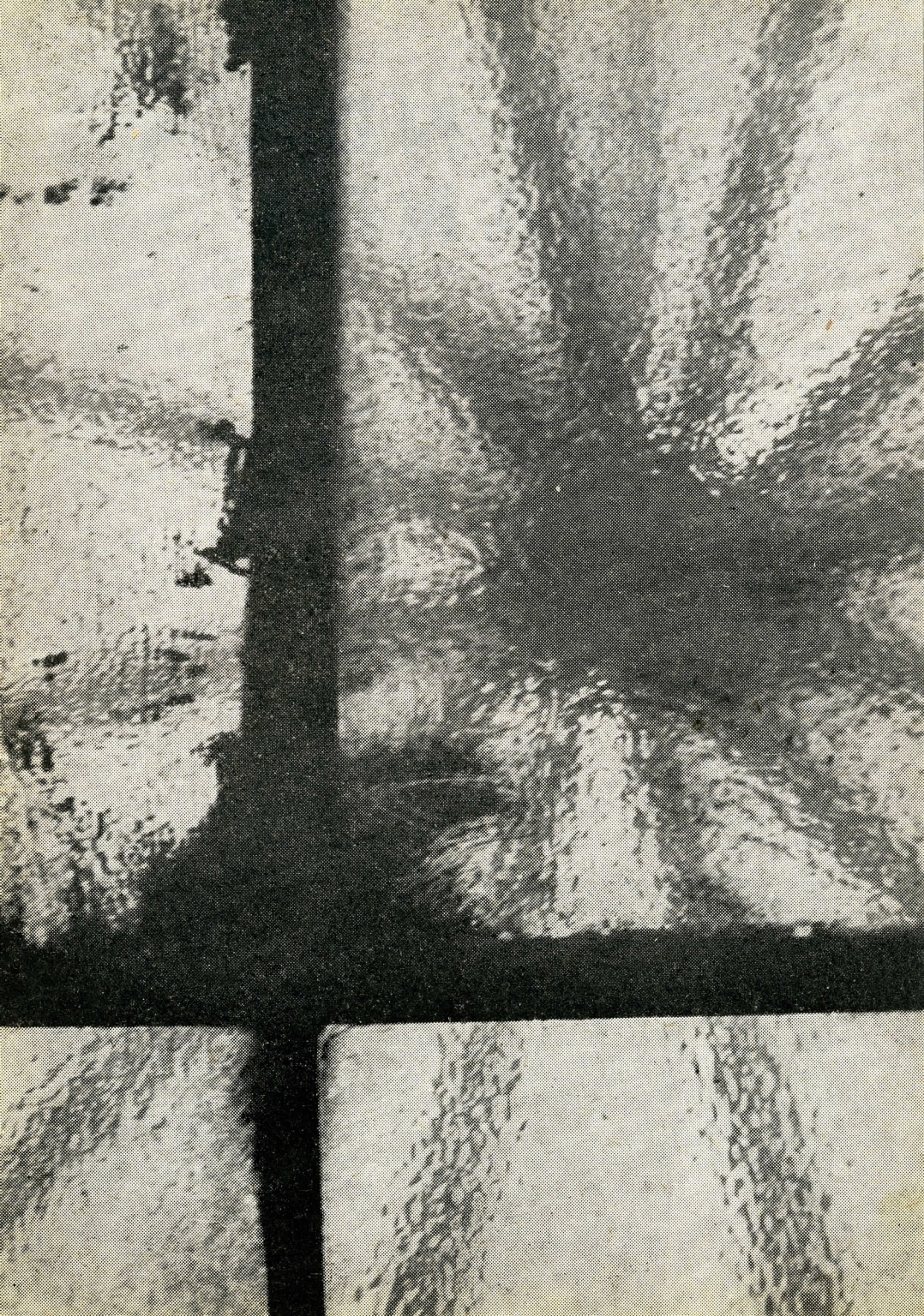
u věčném nespokojení,

neboť ó toho lýka lásky...,

ó věčných pochybností lásky té...,

— nebude nikdy dost:

pro provaz náš... ni pro větev —

IRINDA a ARANDI

Osobní tajemník zahraničního ministra dal sekretáře zahraničního ministra desky s nejdůležitějšími zprávami, novinovými výstřižky a expozé o potížích s uznáním toho nového afrického státu, jehož postoj k britskému společenství národů byl po poslední řeči jeho ministerského předsedy naprosto nejasný.

Prosím, řekl osobní tajemník zahraničního ministra sekretáře zahraničního ministra, řekněte mu, pokud ovšem dnes vůbec přijde, že náš vyslanec ráda rovněž tápe ve tmách. Ale řekněte mu to v jeho pokoji, ne v předstínech nebo na schodech. Rozumíte? Nechci nic psát. Na shledanou! Budu, jak bylo domluveno, na ministerstvu financí.

Sekretářka vešla do ministrovy pracovny, práskla deskami na stůl a řekla: Můžete zase vylézt.

Ministr zahraničí, šedovlasý, vlídný starý pán s malým bríškem, vystoupil z dubové skříně vedle svého psacího stolu, opřel droboučkou bílou rukou o opěradlo židle a zeptal se: Je pryč?

Ano, řekla sekretářka ministra zahraničí.

Měla byste mě lépe pochopit, řekl ministr zahraničí, není to jen strach, když se schovám do skříně. Myslím při tom také na budoucnost našeho lidu. Jsme přece jen malý národ.

Sekretářka mu smetla prsty několik smítek prachu z výložek jeho kabátu. Tady se to musí jednou pořádně vyčistit, řekla.

Ministr se nakrčil v ramenou. Tak vy patříte také k té druhé straně? Sáhl do pravé zásuvky psacího stolu. Mohl bych vás zastřelit, řekl. Hned na místě, Ani pes by po vás neštek.

Revolver, řekla sekretářka, je v krabici na doutníky.

Proč, zeptal se zahraniční ministr, proč není revolver v zásuvce?

Vy sám jste mi řekl, odpověděla sekretářka, že je méně nápadné mít revolver v krabici na doutníky. Většina lidí si myslí, že jste hloupý člověk, a nikdo, kdo vás přijde oddělat, nebude předpokládat, že jste tak mazaný, že nosíte zbraň v krabici na doutníky.

Správně, řekl ministr zahraničí, už si vzpomínám. Ale zlost už mě přešla. Mávl rukou k oknu. Dnes vás nezastřelím.

Děkuji vám, pane ministře, řekla sekretářka.

Jak to vlastně vypadá v Africe? zeptal se ministr zahraničí. Máme tohle Arandi uznat, nebo ne?

Irinda, opravila ho sekretářka.

Nesmysl, řekl ministr zahraničí, podejte mi sem glóbus.

Sekretářka zvedla glóbus z mramorového podstavce a postavila jej na zelený piják před ministra.

Rozhrňte závěsy, pravil ministr zahraničí. Položil ukazovák na rovník a roztočil zeměkouli. A přece se točí, poznamenal ministr zahraničí.

Stačí to tak? zeptala se sekretářka a přidržovala obrovské záhyby temnězeleného závěsu u pravé strany okna. Stačí, stačí, řekl ministr zahraničí. Otáčím teď zeměkouli kolem její osy. Postrčím ji. Země má ohromnou rychlost. Třicet kilometrů za vteřinu. Jenomže to nepozorujeme. Zůstaňte tam stát, Kamilo! Když bude Afrika na vaší straně, uznáme Irindu. Bude-li Afrika na mé straně, přerušíme s ní diplomatické styky. Ženy jsou lepší diplomaté, že ano?

Nechtěl byste alespoň nahlédnout do spisů? zeptala se sekretářka.

Ne, odpověděl ministr zahraničí a znovu roztočil zeměkouli. Sekretářka ministra

zahraničí a ministr zahraničí se na sebe usmáli přes severní pól.

Běhá jako na kulíčkových ložiskách, řekl ministr zahraničí. To je jediné perpetuum mobile, které funguje, řekla sekretářka.

Co je? zeptal se vzápětí nato.

Ministr zahraničí ukázal prstem na svítící kontrolní světlo na čelní straně psacího stolu. Někdo je v předsíni, zašeptal.

Zastavte zeměkouli! řekla sekretářka.

Kdo jen může být v předsíni? zeptal se ministr zahraničí.

Řekl mi, že jde na ministerstvo financí, řekla sekretářka.

To byl bluf. Podejte mi krabici na doutníky! A otevřete dveře, teprve až budu ve skříni!

Ministr zahraničí si přitiskl krabici na doutníky k malému bříšku, podíval se na náramkové hodinky a vstoupil do skříně. Sekretářka vyšla do předsíni. Ministrův telefon zazvonil. Ministr vyňal z krabice automatickou pistoli, odjistil ji, pootevřel dveře skříně a volnou levou rukou zvedl sluchátko. Sekretářka hlásila: Je tady nějaký člověk a má potvrzení z prádelny Alexandr. Má prý sundat závěsy ve vaší pracovně. Musí se vyprat. Říkala jsem vám to už dávno.

Kamilo, zeptal se ministr, nebalamutíte mě?

Vždyť se můžete na toho člověka podívat na své obrazovce, řekla sekretářka. Ale já jsem přece ve skříni, řekl ministr zahraničí.

Má bezvadné potvrzení, řekla sekretářka.

Jakže se jmenuje ta prádelna? zeptal se ministr zahraničí.

Alexandr, odvětila sekretářka.

Nu, to zní docela věrohodně, řekl ministr zahraničí. Pusťte ho tedy dovnitř!

Ministr vystoupil jednou nohou ze skříně, ale postavil se tak, aby jeho srdce kryly dubové dveře skříně a převrátil doutníkovou krabici na revolver, jehož hlaveň mířila ke dveřím.

Dobrý den! řekl velký, hubený muž v čepici z balónového hedvábí.

Vy jste z prádelny Alexandr? zeptal se ministr zahraničí.

Ano, řekl muž, mé jméno je —

Jméno, řekl ministr zahraničí, je šalba a klam. Nehledím na osobu. Vidím celek.

Přesně jako já, řekl muž a podíval se na závěsy na oknech ministra zahraničí.

Posadte se, řekl ministr zahraničí. Jenom na minutku. Krabici na doutníky postavil před sebe na psací stůl. Všiml si, že Afrika je otočena čelem ke skříni. Kouříte? zeptal se.

Děkuji, řekl muž. Ministr zahraničí vyňal z psacího stolu krabici s doutníky. Máte kapesní nůž? zeptal se muže v čepici z balónového hedvábí.

Ano, řekl muž, ale kvůli mně nemusíte otvírat novou krabici. Kouřím docela rád i tyhle doutníky. Ukázal na krabici, která stála na psacím stole.

To nemyslím, řekl ministr zahraničí, a usmál se.

Muž vytáhl z kapsy nůž, obloukem jej rozevřel a zamířil k ministrovi.

Sednout! vykřikl ministr zahraničí. Zavřete ihned ten nůž! Přisoupeníte jej ke mně nohou! Tak, kopněte do něho!

Ministr otevřel krabici a hodil mužův doutník. Na stole máte zapalovač, řekl. Muž sundal čepici, při čemž se ukázalo, že už má pleš, což u takového vysokého, hubeného člověka bývá zřídka kdy. Ukousl špičku doutníku, vyplivl si ji do dlaně a schoval ji do kapsy u vesty. Pak kouřil.

Co soudíte o naší politice? zeptal se ministr zahraničí.

Zdá se mi být velmi dobrá, odpověděl muž z prádelny Alexandr.

To je zajímavé, řekl ministr zahraničí, velmi zajímavé. Ale ne všichni lidé jsou vašeho názoru.

Myslím, že většina, řekl muž.

Jak to myslíte? zeptal se ministr zahraničí.

No, myslím si, řekl muž, že se vaše politika zdá většině lidí dobrá.

Proč se nám to tak málokdy říká? zeptal se ministr zahraničí. Myslím z úst prostého člověka. Proč říkáte „vaše“ politika a ne „naše“ politika? Když se vám naše politika zdá dobrá, pak je to přece také vaše politika!

Máte docela pravdu, řekl muž z prádelny, většina lidí považuje naši politiku za velmi dobrou. Jsou dokonce lidé, kteří věří, že by se lepší politika ani dělat nemohla, že naše politika je tak říkajíc ta nejlepší ze všech možných politik.

Úžasné! řekl ministr zahraničí. To si musím napsat. Povím to předsedovi vlády. Smím mu to přece říct?

Ale prosím! řekl muž z prádelny a odklepl popel.

Ministr zahraničí si poznamenal větu a zeptal se pak, otáčeje k muži z prádelny Alexandr africkou stranu glóbusu: A co myslíte, že bychom měli udělat s Arandí?

Muž chvilku přemýšlel, pak řekl s jistotou: Totéž, co s Irindou, pane ministře: to chce klid a žádné spěchy!

Ministr s plácnutím položil své bílé ručičky na piják a otrásal se smíchy. Báječně, volal. Hlas lidu! Můj vlastní hlas! Človče! Proč ještě nejste ve vládě?

Zatím jsem ještě v prádelně Alexandr, řekl muž. Ale to záleží jen na vás, pane ministře, kdy mi poskytnete příležitost stát se členem vlády, a přeložil nohu přes nohu.

Ovšem, ovšem, řekl ministr zahraničí a oklepával glóbus kotníky prstů, které pak záclony chcete vzít s sebou?

Všechny, odpověděl muž a vstal.

Všechny? zeptal se ministr zahraničí. Ale já přece nemohu sedět celý den ve skříní.

Jak to? zeptal se muž.

Ale, řekl ministr zahraničí, to je jen takový vtíp, který si u nás ve vládě říkáme, když nemáme záclony v oknech!

Ten vtíp si musím pamatovat, řekl muž z prádelny Alexandr, vzal židli od ministrova konferenčního stolu, postavil ji k levé straně okenní fronty a začal odvažovat tmavozelený závěs od skřipců pod lištou.

Obtížná práce, řekl ministr zahraničí, jenž mu zdola přihlížel.

Člověk si zvykne na všechno, řekl muž z prádelny Alexandr.

Čím se vlastně takový závěs pere? zeptal se ministr zahraničí.

Muž, jehož úzká, hubená hlava sahala až k liště, řekl: vodou a mazlavým mýdlem.

To je zajímavé, řekl ministr zahraničí. Tak mazlavým mýdlem, říkáte. To se podívejme. Proč vlastně mazlavým mýdlem a ne toaletním mýdlem?

Jo, toaletním mýdlem by to pochopitelně taky šlo. Ale takovým mýdlem se perou jen lepší závěsy.

Prosim, řekl ministr zahraničí, dbejte na to, aby se mé závěsy vypraly jemným a ne mazlavým mýdlem!

Uvidíme, co se v tom dá dělat, řekl muž a strčil si jehlu ze závěsu mezi zuby.

Poslouchajte! řekl ministr zahraničí.

Snad byste mohl vyřídít řediteli, mám na mysli ředitele vaší prádelny, pana Alexandra, že jsem ministr zahraničí. Když tomu nebude věřit, můžete mu říci, že jste mě dokonce sám viděl!

Možná, že na to dá, řekl muž s jehlou mezi zuby.

Můžete mu taky říct, že jsem vám sám pomáhal, řekl ministr zahraničí a donesl k oknu všechny židle od zasedacího stolu, aby muž nemusel neustále slézat a zase vylézat, nýbrž mohl přecházet z jedné židle na druhou.

Když mi zaručíte, řekl ministr zahraničí, že mé závěsy vyperou toaletním a ne mazlavým mýdlem, můžete si vzít krabici doutníků.

To vám slibují, řekl muž a přestoupil přes opěradlo na druhou židli. Prosim vás, otočte tu židli, dodal vlídně.

A co se soudí mezi lidem především o mé zahraniční politice? zeptal se ministr zahraničí.

Málokdy se dostanu mezi lidi, prohodil muž shůry dolů.

Já myslím, že jste v prádelně? zeptal se ministr zahraničí udiveně.

To jsem, řekl muž, ale my pracujeme pouze pro vládu. Když ovšem mluvím se svým švagrem nebo s tchánem o zahraničně politických problémech, máme na to vždycky stejný názor.

A ten je? vyzvídal ministr zahraničí.

Muž na židli se na něho udiveně podíval. Vy to ovšem nemůžete vědět, řekl konečně, ale můj švagr je poručíkem u četnictva a můj tchán je předsedou okresního výboru vlastenecké fronty.

Opravdu vlastenecká rodina, pochvaloval si ministr zahraničí.

To teda je, řekl muž a sestoupil ze židle.

Jak to, zeptal se ministr zahraničí, je muž rozmluva dělala náramně dobře, že jste zůstal obyčejným pradákem?

Prádelna Alexandr, řekl muž, pracuje pro vládu. Mám slušný příjem.

Jestli bych pro vás mohl něco učinit..., nabídl se ministr zahraničí, řekněte mi své jméno.

Jména, pane ministře, jsou šalba a klam. Děkuji vám za doutníky a závěsy se budou prát toaletním mýdlem. Na shledanou!

Na shledanou! řekl ministr zahraničí a doprovodil muže z prádelny Alexandr s tmavozelenými závěsy ke dveřím.

Odpoledne přišel osobní tajemník ministra zahraničí neočekávaně do jeho pracovny a ministra zahraničí zastřelil.

Několik dní poté se stal bývalý osobní tajemník ministra zahraničí sám zahraničním ministrem.

Již za čtrnáct dní začal postrádat tmavozelené závěsy v oknech. Zeptal se na ně sekretářky Kamily. Sekretářka nového ministra zahraničí pátrala po prádelně Alexandr jak v hlavním městě, tak i po celé zemi. Ale žádná prádelna Alexandr neexistovala ani teď, ani předtím.

Ale úplně byl nový ministr zahraničí přiveden z rovnováhy, když jednoho rána vkročil do úřední budovy a službu konající stráž mu odevzdala krabici od doutníků s revolverem bývalého ministra zahraničí uvnitř. V krabici byl lístek, na němž stálo: To chce klid a žádné spěchy. Irinda a Arandi. Podpis: Alexandr.

V malém domku na předměstí všela žena hubeného muže s čepicí z balónového hedvábí čistě, toaletním mýdlem vyprané tmavozelené závěsy na záclonovou lištu, zatímco muž s čepicí z balónového hedvábí seděl u stolu a četl noviny.

Krásně se sem hodí, řekla žena, ale tady bys doutníky kouřit neměl.

Ani jsem nevěděl, řekl muž v čepici své ženě, že máme zase nového zahraničního ministra.

Ták? řekla žena.

Ten starý byl svým způsobem docela pašák chlap, řekl muž.

Dobře, že to neslyší Paol nebo Henrik, řekla žena a vyndala špendlík z úst.

Proč? zeptal se muž.

Ten ministr zahraničí byl zrádce. Horší ani být nemohl, odpověděla.

Přeložil Bedřich Becher

KAREL
ČAPEK
SLOUPKOVÝ
AMBIT
KČ

A nyní, když jsem takovou dobu chodil kolem horké kaše, chci říci něco horkého.

Mějte rádi divadlo přese všechny divadelní krize.

Koneckonců jsou všechny takové krize hospodářskou otázkou;

nebylo by krizí ani afér, kdyby divadla mohla být prostě živa ze svého obecenstva, ničeho jiného nepotřebujíc.

Pokud nejsou tak daleko, pokud vy nejste tak daleko, musíte čas od času strpěti divadelní krizi.

Chci tedy říci jen tolik: trochu nápravy je v rukou jednoho každého.

Mějte rádi divadlo, a půjde to. [1922]

ROŇ SLZY

Z repertoáru big-beat OLYMPIC a Y. Přenosilové
Hudba: Self-Albritten / Český text: Jiří Štaidl

Volně s beatem

1. Roň slzy, už brzy o- zá- ří lam - pa dvůr
2. chvíli tma sílí, když den jí fe - kne čao
3. Recit. Roň slzy, už brzy ozáří lampa dvůr, na kterém se šefí, jen pavlač
4. šiji. čas míjí, chciznát už jen tvůj pláč,
5. slzy, už brzy o- zá- ří lam - pa dvůr

1. a zapo- ví dál tu stát a být jen
2. a odchá- zí
3. nahoře zůstane temná, tam budu tiše stát až cvakne klika dveří. Skloň
4. tak nevá- hej, vždyť mu- síš zas jít. Roň
5. a zapo- ví

2. za dům se skrýt.

5. Co? Kdo to ví dál snít!

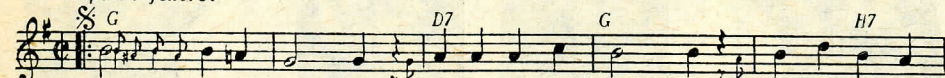
Štátného fotografie zpěvačky Yvonne Přenosilové. Na I. straně obálky záběry Jana Culky

TŘEŠNĚ ZRÁLY

Americká lidová píseň

Český text: Ivo Fischer

Tempo di foxtrot

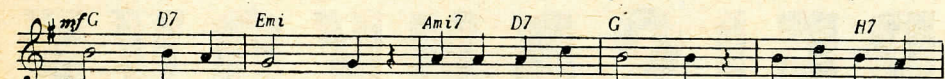
Solo. 1. JÓ, třešně zrá - ly, zrovna třešně zrá - ly, sladký třešně
2. Tam, jak je ta ská - la, ta velká bí - lá ská - la, tak tam vám holka
3. že už dlouho mne má rá - da, dlouho mne má rá - da, dlouho mne má
4. Po - kud je mi zná - mo, já řek' jenom: Dá - mo, mi - lá, hezká
5. Tam u tý ská - ly dál třešně zrá - ly, sladký třešně

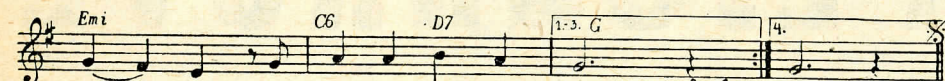
zrá - ly a vlahej ví - tr vál. A já k horám vdá - li,
stá - la a bourák o - po - dál. A moc se na mne smá - la,
rá - da, prej abych si ji vzal. Ať ne - chám ty své stá - da, že
dá - mo, zač bych potom stál? Ty můj typ ne - jsi,
zrá - ly a vlahej ví - tr vál. A já k ho - rá m vdá - li,

k modrej m horám vdá - li sluncem, který pá - lí, tou dobou stádo hnal.
zdál - ky už se smá - la, i zblízka se pak smá - la a já se taky smál.
lé - ta pilně strá - dá, jen abych jiměl rád a žil sni jako král.
já mám svoji Gra - cy, svoji malou Gra - cy a tý jsem srdce dal.
k modrej m horám vdá - li, sluncem, který pá - lí, zas hnal své stádo dál

Stor: JÓ, třešně zrá - ly, zrovna třešně zrá - ly, sladký třešně

zrá - ly a jak to by - lo dál? dál? D.S. al F.

3. Řekla.

KAREL
ČAPEK
SLOUPKOVÝ
AMBIT
KČ

Špatné na předsudku je, že jej obvykle formulujeme jako sebevědomý náhled. Místo abychom řekli, že si netroufáme jíst řízek na oleji, prohlásíme kategorickou formou, že řízek na oleji není k žrádlu.

Správný, filosofický a poznávací předsudek má říkat jen tolik: „Nelíbí se mi to, protože to ještě neznám.“ (1923)

PP

PSÍ POETICKÝ KABARET

PEJSÁNKOVÉ

EDUARD PERGNER

Hudba Vít Fiala

Miniaturní kabaret Luxor

Premiéra 5. dubna 1964

1. obnovená premiéra 26. června 1964

2. obnovená premiéra 18. listopadu 1964

Tempo di cha-cha

Tempo di Cha cha

F C7 F F C7

Já mám pejsánka, ten mě u-čí štěkat od A až do

C7 F F C7

Zet, rač- te před ním smekat. Af af - be-ce- du

F F C7

to už do-ve- du, e - f - gé-há-chá naže-nu vám stracha cha cha

F Fmaj7 F6 F5+ C7 F

cha chacha cha chacha cha chacha cha cha cha cha cha cha - a.

Milí psi . . .

Stane se, že vám někdo daruje člověka, nebo že jste se rozhodli člověka sami koupit nebo najít.

Jsou stará přísloví.

„Nejvěrnější kamarád je člověk.“

„Kdo má rád člověka, má rád i psy.“

O každém člověku se může napsat tolik dobrého, že byste nakonec nevěděli, pro jakého se rozhodnout.
Důležité však je, abyste vždy žádali člověka s prokázaným původem.

Na člověka pamatujeme i s několika metry (čtverečními), které ohradíme plotem, nejlépe z drátěného pletiva.

Retěz nemá být těžký a hlavně má být dostatečně dlouhý, abychom člověku poskytli možnost volného pohybu.

My, kteří máme člověka rádi, si musíme být vědomi toho, že vztah naší veřejnosti k člověku není zrovna nejlepší.

PINDA JDE TRUXOVI UKÁZAT PSY

A — Král Pinda
B — Král Truxa
C — Strážmistrová

A: Vidíš ho, pozoruj ho. Stráž mně leluje.
B: Nemám rád lelkovat za peníze.
A: To jenom von si troufne.
B: Tak vy civíte?
A: Vodpovědej, když s tebou mluví někdo!
B: Vy nám děláte bolest.
A: A my tě ani nezbijem... slečno.
B: Dobřej nápad.
A: Co jsem udělal?
B: Že máš kolkolem jen hluchoněmý!!!
A: Hlu... kolkolem? Jak může poslouchat, když má plnou hubu? Votoč se my se taky votočíme, ale vyplivni to!!
C: Já jsem oněměla.
A: Nelží, nesnesu to, když mluvíš.
B: Vy jste nelekovala?
C: Ani ve snu
A: Vona má sny?
C: Ale hlášený. Pane králové... já tak koukám, kdo to sem jdou, vidím, jak se všechno blejská, a najednou vidím, že to nejste vy, ale že je v to von, a já vám voněmím údivem.
A: Dobrá... dobrá... ale setnu tě. Jestli bude mít jenom jeden z mých psů pod váhu... potom půjdeš...
B: Pamatuj, slečinko. Pod sekyru půjdeš.
A: A votevři vrata.
B: To jsou hezké dveře.
A: Vytepaná vrata. Ze vnitřku jsme to netepali.
B: I tak je vidět, že se tepalo.
A: A jak se ti tu líbí?
B: Máš to tu uspořádané. A krásný výhled. I skrz prapory.
A: No, já jdu někdy rád od lidí. Výhledově.
B: Musíme holt od lidí.
A: Jenomže to někdy... je jenom někdy.

B: Dneska je vůbec málo někdy...
A: To snad až někdy bude takový někdy.
B: Jenom... abysme potom měli kdy.
A: ...a tak si jdu sem ke psům... Poslouchám, jak štekají, povídám jim, voni to žerou... A jako bych jim rozuměl.
B: Tenhle je krásnej.
A: Loveckej.
B: Loví?
A: Ještě nelovil. Ale budeme-li chtít, neulovíme. — Na toho nemakej, má blechy.
B: Vlastní...
A: Povolal jsem alchymistu a řekl jsem: Zlatý alchymisto... nech na chvíli těch svých volovin... a zhotovíš prášek proti blechám.
B: A udělal?
A: Udělal. Sám jsem ho posypal!!
B: Ale ty blechy má pořád!
A: Ať má. Ale von mně tím pádem vyrobil zlato, a my to střílíme... a jaktěživo jsem neměl pokladny tak přecpaný. K prasknutí.
Málem
málem nám prasknou břicha
málem
žijem ve světě ticha
málem
žijem ve světě ticha
málem
B: To je nádherný pes!
A: Toho mám nejraději. A jakej je moudřej.
B: A jak se zřetelně dívá.
A: To se optimisticky dívá... na tebe!
— Vidíš ty uši? Ty by mohly povídat.
B: A jaký malinký! Slyší dobře?
A: Jé, ten poslouchá. Puno! — Slyšíš, jak slyší... A tenhleten pes mně za-

- chránil život... Jednou... to jsem udělal hostinu...
- B: K čemu to bylo?
- A: Jo. To mně... jo, to jsem byl ještě takhle maličkej král... a to mně narost první kus chrupu. A tak jsme si řekli, že uděláme slavnost. Pamatuji se, jak se všechno tenkrát v dobrým slova smyslu sjíždělo, ty, co sou pode mnou, chodili pode mnou... a ten zub se blejskal, všichni z toho měli ohromnou radost... Verše sem na to nechal psát... Dodnes se to nevodvolalo... A tenhleto Punta seděl vedle mě. — A najednou koukám... přijde postava... do závoje zahalená... a taková velká... Tak jsem si řekl, že to je nějaká velká a pěkná ženská. A vona přijde a tak se divně točí... točí... a najednou natahuje ruku, ten závoj z ní sklouzl... a koukám. Vona tam stojí...
- B: Jen tak?!
- A: Von tam stojí chlap!
- B: Chlap?!
- A: A tak jsem zavolal stráže, aby ho dovedli mučit.
- B: Dovedli to?
- A: Dovedli. A potom se zjistilo, že to nebyl muž, ale nějaký z ciziny, kterej mně ten zub měl vytrhnout. A jelikož tento zavrčel, tak mě zachránil.
- B: Významný pes.
- A: A vyznamenáný. Stelu mu zlatejma pilinama. A jakej má rodokmen! Je toho vo něm celá knihovna. — Pohlaď si ho. Von tě nic neudělá.
- B: Pindo! Von mě kousl!
- A: Tys ho stisk! — Jak to, žes ho kous? — Ale von nechtěl.
- B: To já vím, že nerad. Von mě svým způsobem poctil, ale jde mně vo to, jestli nemá... tu nervozitu.
- A: To je maličkost. Hej! Strážmistrová!!
- C: Přežete si, pane králi?
- A: Alchymistu znáš?
- C: Znáám!
- A: Tak vod něj, ty sedmý dvéře, mám zase ranhojiče.
- C: Toho neznám.
- A: Vidíš, jak málo tlučem lidí. Vezmeš Punta a zeptáš se, jestli nemá vzteklinu. A poříd dobře, koni!
- C: Tak, teda, když, teda, jsem, teda, kůň, teda, tak, teda, běž, teda, sám, teda, když, teda, jsem, teda, kůň, teda...
- B: Kdyby ji neměl... to bys viděl, kdo to je Truxa.
- A: Co jsem řek? Tady jde vo tebe. Přijedeš na návštěvu — a ejhle! A zrovna takový politický ejhle. — Napíše ti vo tom někdo nějaký projev?
- B: Copak vím, když eště nevím, jestli ji má, nebo nemá?
- C: Pan ranhojič vás nechává voba pozdravovat a vzkazuje vám, že je úplně zdravěj a schopnej.
- A: Já to věděl!
- B: A teď se, Pindo, připrav! Zedníky máš?
- A: Máš!
- B: Tesaře máš?
- A: Máš!
- B: Prachy máš?
- A: Máš! (Stráži) Maž!
- B: Tak poslouchej. Já jsem si usmyslil, že tady postavíš památník a bude tam napsáno: Tehdá a tehdá kousl královský pes Punta krále Truxu na věky věkův!
- A: Když ty mě vždycky tak rozbřečíš. A co já ti udělám...? Já ti dám štěňátko... my ti ho dovezem... já za tebou taky přijedu, když mě jako pozveš, já se nechám kousnout a ty si tam taky něco postavíš...
- B: A teď dones rodokmen a tam se to taky napíše.
- A: Jé! Von je někde pučenej!
- B: Jdi!
- A: Ty jsi zlej!
- B: Chci bejt dobrej.
- A: Buď dobrej už teď!
- B: Ty jsi dobrej, nedělej hlouposti a jdi!
- A: Truxo... von... von... von...
- B: Co?

A: ...von ten rodokmen nemá. Je to vobyčejnej pes, našel jsem ho v lese... mám ho rád a všechno jsem si vymyslel...

B: Ták? A mě kousl vobyčejnej pes?

A: Tiše...! Aby to stráž neslyšela. Už... už se nezlobíš?

B: A víš, že je stejně hezkej...

A: Toho mám nejraději...

B: Mám nápad: My mu ten rodokmen napíšeme.

A: Vymyslíme...

B: Protože... hele... hele... Von se mně kouká do vočí... A von se ani nebojí... Protože ho máš rád... A protože, aby si lidi nemysleli, že královští psi...

A: ...jsou jen tak ledajací psi!!!!

MÁLEM...

houpavě

C Ami7 Dmi7 G7 C Ami7 Dmi7 G7

Má - lem, má-lem nám prasknou břicha, má-lem žijem ve světě ticha, má-lem žijem ve světě ticha, má-lem -lem.

1.Nemluví-me
2.Kolem krků

C

a chodí-me sa-mi v so-bě na dvě po-lo-vi-ny, [na dvě po-lo-vi-ny]
zas nás lechtaj, zas nás lechtaj hebký ko-že-ši-ny. [hebký ko-že-ši-ny]

E7 Ami

jedna půlka na půl do-ma, na půl v hrobě, dru-há za-se ne-má druha
lí-bá-me si vl-čí tla-py, vl-čí tla-py. pil-ní- kujem dravčí drápy

1. D7 G7 Gb7 12. D7 rit. G7 C a tempo Ami7

ta je pro no-vi-ny. sno-vé snobo-vi-ny.. Má- lem, málem nám

Dmi7 G7 C Ami7 Dmi7 G7 C Ami7

prasknou břicha, má-lem žijem ve světě ticha, má - lem žijem ve

Dmi7 G7 C G7

světě ticha, má - lem. Na co mám tak hrozně velkou.

C E7 Ami A7 G7 C Ami7

velkou hubu, abych více mlčel nežli něco budu. Má- lem, málem nám

Dmi7 G7 C Ami7 Dmi7 G7 C Ami7
 prasknou břicha, má-lem žijem ve světě ticha, má - lem žijem ve
 Dmi7 G7 C G7
 světě ticha, má- lem. Kolem kr-ků zas nás lechtaj, zas nás lechtaj
 C E7
 hebký ko-že-ši-ný, [hebký ko- že-ši- ny] kousne-li nás,
 Ami Ami maj7 Ami7 rit.
 kousne-li nás tahle liška, prasknou-li nám naše bříska, pak to bude,
 Ami6 Dmi7 G7 C G7 tempo di twist C F C F C F C F C
 pak to bude jenom z naší viny. Má - lé - é - é - é - m -

PERGNER | PEJSÁNKOVÉ

Jméno pro člověka můžete volit i psi.

Jako: Hejsek, Copak, Bazilíšek, Brebta, Chytrák, Miláček, Král, Obluda apod.

POSVĚCENÁ VODA

Král Pinda se chystal ke spánku.

Někdo zaklepal na dveře jeho ložnice.

„Pane králi...“

„Co je?“

„Pane králi — telegram.“

„V noci?“

„Pane králi... já vás nechci rušit, ale přečtu vám ho skrz dveře.“

„Počkejte, skrz dveře ne.“

Král Pinda vpustil tajemníka do ložnice.

„Pane králi, je to prosba.“

„Čtete.“

„Voláme o pomoc. Naše země je vážně ohrožena. Lidé umírají hladem a žízní. Pomozte!“

„To je vážné.“

„Jistě, pane králi.“

„Zavolejte ministry!“

„Ted? Pane králi?“

Jelikož to bylo vážné, tak se ministři ani neoblékli a jen tak v nočních košilkách se sešli u kulatého stolu.

„Páni ministři,“ řekl král Pinda, když si poslechli telegram, „co tomu říkáte?“

Ministři se chtěli upravit, zavrtěli se, neboť zapomněli...

Tajemník řekl:

„Pan král se domnívá, že je to vážné.“

Ministři řekli: „To je vážné.“

„Páni ministři,“ pokračoval král Pinda, „umírají tam, zdůrazňuji, umírají tam hladem a žízní. Co jim, ptám se, co jim pošleme?“

„Vodu!“

„Jídlo!“

„Vodu!“

„Buďme jednotni,“ řekl král Pinda, „čeho máme více? Vody, nebo chleba?“

Ministři si utřeli zpoceně ruce do košil.

„Chleba, pane králi!“

„Pošleme tedy...“

„Pane králi... chleba...?“

„Pánové... Ptám se vás: Co je dražší?!“

„Chleba, pane králi Pindo!!“

„Pošleme tedy...??“

„Pane králi... Vodu!!!“

„Ano. Neboť žízeň jest daleko horší než hlad. Pánové, dohodnuto, děkuji a dobrou noc.“

Hned ráno vypravili vlak.

Na předních stránkách časopisů a novin byla fotografie krále Pindy, který tiskne ruku strojvedoucímu.

Deset vagónů s vodou a jeden s posádkou, která vlak doprovázela, se dalo do pohybu.

Přejeli jedny hranice.

„Co to vezete?“ ptali se jich.

Dali jim ochutnat.

„Vodu??“

Pustili je dál.

Přijeli k druhé zemi.

„Co to vezete?“ se jich ptali.

Dali jim ochutnat.

„Vodu?“

Pustili je dál.

Ještě dvacetkrát dávali ochutnat.

Celníci vypili dva vagóny vody.

Vlak se jen pomalu šinul k zemi, kde voda nebyla.

„Co ten chlap zpomaluje?“ nadávali vojáci na strojvůdce.

Vlak zastavil.

Strojvůdce slezl z lokomotivy a řekl:

„Mám málo páry!“

„Tak víc zatop!“

„Mám málo vody!“

„Zbláznil ses? Jeď bez vody!!!“

„Nejde to!“

„Musíš! Tam na nás čekají!!!“

„Nedáte-li mně vodu, nedočkají se tam ani kapky!“

Dali mu jeden vagón vody.
Vlak se jen pomalu blížil k té zpuštěné zemi.

Vojáci se začali bouřit.

„Nepojedeme dál! Nemáme sílu. Umřáme žízni!“

Dostali jeden vagón, aby ti, co na ně čekají, neumřeli žízni.

V noci napadly vlak bandy lupičů.

Chtěli se zmocnit vody.

Vojáci vlak bránili.

„Pane veliteli, dva kulomety se nám za-
vařily...!!!“

„Jak mně to podáváte hlášení?!“

Voják se upravil.

„S natrženým uchem?!“

„Odpusťte pane veliteli... ale ty kulo-
mety...“

„Upravit se!!!“

Voják to ucho utrl.

„Pane veliteli, potřebujeme vodu!!!“

„Ale co oni?“

„Pane veliteli, neubráníme-li se, nedove-
zem ani kapku vody!“

Boj trval celou noc.

Ráno pohřbili zabitě a jeli dál.

Tři vagóny roztrhl granát.

Vezli poslední vagón vody.

Nemyli se, neholili se, umírali žízni.

Byli zoufalí, chtěli se zastřelit, ale ne-
měli ani jeden náboj.

Vlak dojel k té umírající zemi.

Sám se zastavil, a nikdo nevystoupil.

Lidé se vrhli do vagónů a prohlíželi je.

Jen jeden vagón byl neporušený.

Otevřeli poklop a uviděli vodu.

„Neumřeme“, volali.

„Neumřeme, vydržíme!“, volali.

Na dně vagónu našli utopená těla.

„Ta voda byla posvěcená“, volali.

„Pane králi... telegram.“

„Přečtěte!“

„Děkujeme všem zemím, které nám po-
mohly v tak těžké pro nás situaci.“

Král Pinda si ve fasciklu „KAMARÁČOST“
udělal čárku.

A POD KABÁTEM NAVÍC MÍT... CIT

Volně

1. Je strašný svět, který to nemá v kouli vpořád - ku, je strašný svět, když sadař
2. Je strašná pravda, když se lehce ří - ká ta - ko - vá pravda se

nechal bodlák ve řad - ků, je strašný úřad, kde se lidem málo vě - ří, kde
lží si klidně tyká, strašná je tráva čerstvě pohnojená, když

místo rady po - skytnou ti čísla dve - ří, to je prostě hrozný
na chudáka přijde mě - na

strašná je vů - bec kaž - dá é - ra, kde na vrch dere se a škrábě

se a tlačí se a protla - čí se madam ka - ri - é - é - ra.

PERGNER | PEJSÁNKOVÉ

Je

A7 houpavě D7 G Ami B^bdim Hmi7 B^bdim A7 D7

strašně hezký vlastnit nohy, ru-ce, hlavu, u-ši, je strašně prima, když nám nový

G Ami7 Hmi7 E7 A7

ša-ty slu-ši a pod ka-bá-tem navíc mít her-got, jak se to-

H7 E7 D7 houpavě

mu říká, jo, tenhle ten cit, jo, tenhle ten cit. Je hezký ú-řad

G7 C E7 F^bdim D7 G7

kde se lidem hod-ně věří, kde kromě ra- dy po-skytnou ti

C C7 F G7 C

čís-la dve-ří, je hezký květ, když vy-tr-há-me bodlák ze řád-

E7 F^bdim D7 G7 H7 C

ku, je hezký svět, který to má v kouli v pořá-d- ku.

Ulehčíte člověku, když, trpí-li, jeho utrpení zkrátíte. V takovém případě svěťte svého dvounohého přítele šetrnému zákroku odborníka.

HOLUBE, HOLUBE, HOLUBE...

A: Dobrý den... Pane pomníku...

B: Nemluví. Je chladnej...

A: Říkám... Dobřej den. Pane... A nepletem my si ho??

B: S pomněnkovejma vočima...

A: ...no ...

B: Chci říci, že sem jde jeden vošklivě zlej, ale jako naschvál s pomněnkovejma vočima...

A: Nehodícma se...

B: Koukejte se jinam...

A: Tak. A holub si letěl...!

B: Letěl...

A: A chtě nechtě tedy kápnul... A rov-

nou tady tomu kamennému pánovi na nohul

B: Zvíře jedno! A teď to s námi půjde. Poletí...!!

A: Řekne se...

B: Vy jste tu byli...

A: A mohli jste tomu zabránit...

B: Tak mu ta chodidla votřete...!!

A: Já vím. A někdo napiše, že se votíráme vo věci, které nám měly bejt...

B: Jaký?

A: Teď nevím, jestli zažitý...?

B: Nebo?

A: ...nebo ukradený... nebo svatý...??

Snímky z Pergnerova poetického kabaretu Pejsánkové, ve kterém vystupují E. Pergner, J. Beránková, M. Rataj a V. Fiala, pořídili Z. Pospíšil (str. 15, 24, 29), R. Riedl (IV. str. obálky), R. Huk (str. 39) a K. Suzan (str. 43)

B: Holube. Holube!!!

A: Tak si na to stoupněte a maskujte to trochu. Třeba nepozná, že to ještě před chvílí nebylo sousoší...!!!

B: Jo. A von vyndá pišťalku a já zka-mením!!!

A: Sám jste slyšel... Jak letěl, tak jsem ještě říkal... Vyhni se... vyhni se...

B: No.

A: A von trouba...

B: ...vokřídlenej...

A: Se nevyhne a nevyhnul...

B: A von furt po křídlech a furt přímo a furt jasně.

A: Někomu to narostou křídla...

B: ...a neumí si toho vážit...

A: A my máme mít kvůli němu maléry.

B: A my abysme to vodnesli.

A: Teď nás někam uzamknou...

B: Populaci se tím nepomůže...

A: Benzínu bude málo...

B: Nejmenší dvě brázdy jsme mohli zvo-rat...

A: I tři... i tři...

B: A takhle nesklídíme a nesklídíme.

A: Jedinej řečník dneska sklídí.

B: Taky to má zasloužený.

A: To jsem znal jednoho... Měl krásnou řeč... podle mého názoru, ale ke-cal... Měl ji krásně vypracovanou... a von mluví a mluví a najednou kejch-nul!

B: A co lidí? Poznali, že kecá?

A: Víte, že ne? Jak kejchnul, tak řekli: Je to pravda.

B: No jo. Ale každéj vám neumí kejch-nout tak, aby to byla pravda.

A: A my máme bejt kvůli tomu honě-ný...

B: ...a je to pravda!

**Člověka musíme vést k tomu, co smí a co nesmí dělat.
To je tak zvaná výchova, která je nižší školou výcviku.**

**S výchovou začněte tak, že člověku připnete obojek a necháte ho sama sobě.
Člověk se z počátku snaží, aby se ho zbavil.
Po marných pokusech si zvykne i na tento.
Vždyť je to jen pro jeho dobro.**

JÁ MÁM RÁD VESELÝ PÍSNĚ

Tempo di valse

D H7 E7 A7

Já mám rád ve-se-lý pís-ně, kte-rý mě vy-ve-dou

D D H7 E7 A7

z tis-ně, já mám rád ve-se-lý pís-ně, který mě

D D7 G houpavě G^bmi7

vy-ve-dou z tis-ně. Takovej pís-ním, který mají v sobě ducha,

Emi7 E7 A7 rit. D svižně Dmaj7 D7 H7

takovej pís-ním nastavím já vo-bě ucha.

1. Vo dok-to-rech v hezkejch pláš-tích,
2. Vo po-mní-cích na ná-mě-s-tí,
3. A pís-nič-ky vo no-vi-nách,

Emi7 A7 Emi7 A7

tře-ba skytič-ka-ma, vo ko-becích vyk-le-panejch za mír má-vát-ka-ma

12. D E7 A7

kde smí ho-lub lítat, vo ve-likejch šťastnejch lelkách, který můžeš chytat

který už jsou jed-lý, vo vo-jácích per-níko-vejch,

3. D pomalu Hmi7 Gmi7 C7 5r

Tempo di valse

který dě-ti sně-dly... Já mám rád ve-se-lý pís-

F D7 G7

C7 F

ně, který mě vy-ve-dou z tis-ně. ně.

B^b Ami7 Gmi7

ta-ko-vej pís-ním, který ma-jí v sobě ducha, ta-ko-vej pís-ním

G7 rit. C7 F pomalu Dmi7 Gmi7 C7 F

nastavím já vo-bě u-cha, který ma-jí dů-u-cha-ra-šó.

Člověk si nemá ničeho všimát a zastavovat se. Ale vedete-li ho, má stále jít.

NA HNOJIŠTI

A: Co to tam máte?
B: Něco mně tu zpívá.
A: Zpěv a vojnu máte mít v krku, a ne v helmě.
B: Hele, mně to neříkejte. Helma slouží hlavě, aby se neporanila a nestala se blbou. Pojdte se podívat...
A: Ptáčkové... A jak se chvějou...
B: Aby ne. Já se v ní taky třepetám.
A: Pocém... Hele voni nám dávaj pac.
B: Nehloupněte. To je pacifismus.
A: Co asi tak jedí?
B: Broučky... a larvičky...
A: Do čeho to ryjete?
B: Do válečný půdy. Hledám žízaličku.
A: Marně hledáte. Tady jsme jediný živí!
B: A voní.
A: A co střelnej prach?
B: Ten by nezobalí.
A: Nemaj rozum. Vylíhnout se v helmě...
B: Voni se klidně milovali... a vy nemáte co na sebe...
A: ...co na hlavu.
B: Hlavně, aby tam nenadělali...
A: Co bychom dělali, kdyby nadělali...?
B: To by dostala lesk...
A: Takovej vnitřní lesk.
B: A nepojmenovatelnou vůni.
A: Mám strach.
B: Nebojte se. Voni jsou s námi.
A: A teď mě napadá... Co když jsou proti nám? !?
B: A třeba to vůbec nejsou ptáčkové...?
A: Třeba to jsou malí orlí!!
B: Nebo labutě...
A: Labutě, které se vylíhly s úkolem!!!
B: A nás ohlupují a přitom si myslí své!!!
A: ...a jsou nasazený, aby vyzvídaly...
B: Aby seděly na vajíčkách v našich helmách...
A: ...abychom si je nemohli nasadit...
B: A tím pádem...
A: Bychom nemohli bojovat!
B: A tím pádem?

A: Bychom padli!
B: A voní si klidně a ještě takhle lživě pípaj.
A: Tiše! Jestli nepípaj v morseovce...?
Teď jsem si všiml, vy nemáte jednu nohu.
B: To mně maminka uřízla.
A: A bolelo to?
B: Ne. Když se ví, proč se řeže...? !
A: A proč?
B: Abych, až se vrátím z vojny beznohej... sem měl aspoň tu jednu nohu.
A: Nezlobte se, že se dotknu vaší nohy! Ale představte si, že byste se vrátil zdravý... Co byste dělal se třema nohama?
B: Ale co s nima?
A: Mě to rozčiluje. Přišel jsem bojovat, a ne učit litat nějaký nepřátelský pís-kla-ta!
B: Asi je budem muset zastřelit.
A: Tak já naláduju.
B: Dejte tam toho víc, je jich pět.
A: A vy to řeknete jen tak.
B: Mně je taky do breku.
A: Nejste velitel, tak neřvete.
B: Zavážem jim vočí?
A: Raděj sobě. Voni jsou stejně ještě slepí.
B: Nějak zmlklí.
A: Když vy jim ani neřeknete, že podle ústavy mají právo na poslední píp-nutí.
B: Jestli neusnuli?
A: Tak nejdřív střelte do vzduchu a vzbudíme je.
B: Voni tu nejsou...?
A: ...jenom peříčko tu zůstalo.
B: To nám tu nechali, abysme si ho strčili za...
A: Za helmu!
B: A ta vůně tu zůstala.
A: Ta nepojmenovatelná vůně.
B: Vůně vybroušenejch oblázků...
A: ...a okousanejch jablek...
B: ...doma... (Rozbalí noviny, z nichž měl zhotovenou vojenskou čepici)

PERGNER | PEJSÁNKOVÉ

Na Pospíšilově snímku Eduard Pergner

A: Na hnojišti. Doma... doma na hnojišti.

B: Palcový titulky!

A: No, neumíme-li psát, pak je palec dobrý.

B: Tady někdo koupí psa...

A: A tady někdo hledá byt...

B: A tady někdo prodá psa...

A: ...věděj vo tom ti psi?

B: ...a tady někdo prodá lednici. A lacino.

A: Lacino? Tak teda satiriku... Lacino!!!

(OPERA)

Rychle mf

Vrazil jsem do led-ni-ce

Vrazil jsem

máš dá-ti na se po-zor

Vrazil jsem

f Bb *mf E7 F7* *E7 F7* *A7 Bb* *A7 Bb*

pomalu *a tempo (rychle)*

ja-ko

ne ne ne ne Vrazil jsem do ledni-ce

vý-sledky družstevnice

ja-ko in-ves-ti-ce

E7 F7 *E7 F7* *E7 F7* *A7 Bb* *E7 F7*

jó sko-ro tři ti-sí-ce

jó ja-ko in-ves-ti-ce

to je to

E7 F7 *A7 Bb* *A7 Bb* *E7 F7* *E7 F7*

pomalu *a tempo (rychle)*

jak a jak a jak a jak.

Pavlač se celá chvěla

dneska drahé...

Bb *F7* *F7* *Bb* *E7 F7*

PERGNER | PEJSÁNKOVÉ

ne- b mně ji zá- vi- dě- la ta- ko- vou

čerpejme zku- še- nosti neb...

E7 F7 / / A7 B^b B^b / A7 B^b / / E7 F7 / / E7 F7 / /

pomalu *rychlejší valčík*

Ledni- ci prostornou mou ... mou

niklovou Na mou tě mou

F7 F^b7 G7 F^b A^b7 D^b /

tvou ne mou le- le-

mou ne tvou mou ne mou ne

G^b7 C^b F^b7 A E^b7 A^b /

těžce *rychle*

le- le- , lépe ře- če- no na- ši. A teď mi věř či nevěř

mou ne mou ne

D7 G C7 F H7 C7 / /

First system of the musical score. It consists of three staves: a vocal line, a piano line, and a bass line. The vocal line starts with a whole rest, followed by a half note G4, a quarter note A4, and a quarter note B4. The piano line has a melody starting on G3, moving up stepwise to D4. The bass line has a melody starting on G2, moving up stepwise to D3. Chords H7, C7, E7, and F are indicated below the bass line. The lyrics are: "mě ta-to ledni-ce domní-vám se že nelžeš table-ta".

Second system of the musical score. The vocal line continues with a half note C5, a quarter note B4, and a quarter note A4. The piano line continues with a melody starting on E4, moving up stepwise to A4. The bass line continues with a melody starting on E2, moving up stepwise to A2. Chords C7, F, and A are indicated below the bass line. The lyrics are: "ob-saž-ně straší a proč protože s ob-sa-hem Ami7 C7 F A proč piano tacet protože".

Third system of the musical score. The vocal line starts with a half note G4, a quarter note A4, and a quarter note B4. The piano line has a melody starting on G3, moving up stepwise to D4. The bass line has a melody starting on G2, moving up stepwise to D3. Chords E7 and Bb are indicated below the bass line. The lyrics are: "když jsem ji zapojil, až mě za-mra-zi-lo a-le konkrétně".

Fourth system of the musical score. The vocal line continues with a half note C5, a quarter note B4, and a quarter note A4. The piano line continues with a melody starting on E4, moving up stepwise to A4. The bass line continues with a melody starting on E2, moving up stepwise to A2. Chords Bb and E7 are indicated below the bass line. The lyrics are: "Já si klidně mrazím mrazím".

PERGNER | PEJSÁNKOVÉ

nevšímám si potvor a-le pavlač jeví zá-jem

potvor zá-jem

Gmi7

o můj zmrzlý otvor Jistá o-so-ba

otvor která dobrá

F7 B^b

jmenovat ne-bu-du snad to není nutné

dobrá jde o oba

Gmi7

smutné dám si pozor na-a-hu-u bu

a-le je to smutný to si

F7 B^b Gmi7 C7 F7

mírně rychle

Ó to si dám ó to si dá-á-á-á-á-me... ale kde jsem přestal
 dej ó to si dá-á-á-á-á-me...

rit. *p* volně

p *ff*

ach ta mo-je pa-měť... kdeprý jsem na to o-o vzal... že a- si kradu že

p *mf* *rit.* *pomalu o různě*

mf *F7* *A^b7* *G^b7* *F7* *ff* *B^b* *D^bdim*

je to stejně verk verk napará-du že pavlač vybuchne neb mrazím na ply-nu

Gmi7 *D7* *Gmi* *D7* *Gmi* *D7* *Gmi*

na ply-

a když já za-hy-nu že voni nevin-ně... By-li na mě studený

Gmi *D7* *G* *A7* *rit.* *D7* *volně* *mf*

ně

Gmi *D7* *G* *A7* *rit.* *D7* *p*

PERGNER | PEJSÁNKOVÉ

Ne-chá - pu prostě mně to da - li ne-chá - pu

Jistě by-li smluve-ný vo - ni hlas - va - li nechá - pu

1. *mírně rychle*
ne-chá - a - pu Do zítřků nových hledím
chápu a nyní hledí

když příkladně le-dím co se snadno zkazí co nám někdy schází
le-dí aco brzo hni-je
Emi7 Emi7 Ami7 Hmi7 C

psy-cho - ló - gi - jé - é
 Neb dobrejch vlastností

D7 D7 E^b7 E^b7 D7 G7 C7 F7 B^b E^b E^bdim

zvláštních zku- še-nos- tí nikdy ne-ní do - sti a horších

The musical score is written for three parts: Soprano, Alto, and Bass. The key signature is one flat (B-flat), and the time signature is 4/4. The lyrics are in Czech. The Soprano part has the lyrics: "těch jemoc", "ně-co dá", "současnost", "ně-co z mi-nu-los - ti". The Alto part has the lyrics: "těch jemoc", "ně-co dá", "současnost", "ně-co z mi-nu-los - ti". The Bass part has the lyrics: "těch jemoc", "ně-co dá", "současnost", "ně-co z mi-nu-los - ti". The musical notation includes various chords and melodic lines. The Soprano part starts with a treble clef and a key signature of one flat. The Alto part starts with a treble clef and a key signature of one flat. The Bass part starts with a bass clef and a key signature of one flat. The lyrics are written below the corresponding musical staves.

mf *rychle*

A proto až přijdete do-mů proša-cuj-te kapsy

mf

A proto až přijdete do-mů proša-cuj-te kapsy

ff

mf *B^b* *F7*

pro-ša-cuj-te	du-ši	jestli tam ne-	má - te	to vy
pro-ša-cuj-te	du-ši	jestli tam ne-	má - te	to vy
B ^b	B ^b B ^b 7	E ^b	A ^b 7 G ^b 7	F7

za-se jó	ně - co	pěkný- ho	ně - co	pěkný- ho
za-se jó	ně - co	pěkný- ho	ně - co	pěkný- ho
F7	B ^b	B ^b	F7	F7

*polovičním tempem
různě*

to vy	za- se jó	ně - co	pěkný- ho	to vy zase jo- ó
to vy	za- se jó	ně - co	pěkný- ho	to vy zase jo- ó
B ^b	B ^b	F7	F7	B ^b / A ^b 7 G7 B ^b 7 y

pro- ša-cuj- te	duši	pro- ša-cuj- te	du-ši
-	-	-	-
-	E ^b dim duši	B ^b Adim	G7 duši

pro- ša- cuj- te du-ši ať nám to to všem slu-

C7 C7 duši ať nám to to všem slu- F7 F7 F7 F7

ší.

ší B $\flat$ B $\flat$ 7 E $\flat$ E $\flat$ dim

Poznámka: k části začínající slovy "do zítřků nových hledím" hrát stylem klasické opery; pak normálně.

Aby si člověk nebral věci od jiných, naučíte jej snadno.

Požádejte někoho, aby člověku, kterého držíte za obojek, podával pamlsek. Když si jej chce člověk vzít, mírně s ním trhněte a vyjádřete svoji nelibost slovem Fúj.

Váš pomocník ať člověka udeří rukou, ve které pamlsek drží, zesponu do čelisti.

Člověk potom snadněji vaši myšlenku pochopí.

Zrovna tak pohlazení je odměnou za správné vykonání vašeho rozkazu.

To jsou dva základní pojmy, které musí člověk bezpodmínečně pochopit, má-li být použitelný a snesitelný v naší společnosti.

Tempo di valse

C7 *F* *Ami7* *B^b* *C7*
Ži- je- me ve spě- chu, někdy jsme bez de- chu,

F *Ami7* *B^b* *C7* *F* *C7* *F* *Ami7*
někdy jsme bez dechu ve- dle se - be. A - ni si ne- všim- nem

B^b *C7* *F* *Dmi7* *Gmi7* *C7* *F* *G7*
kdo dě- lá ne- ple- chu, jde vo vo nás, jde vo te - be.

C houspově *G7* *C* *G7* *C* *G7* *C* *C7*
Klavír nemáme čas do- la- di- ti, papír nemů- že- me u- že- tří- ti, *tempo di valse*

F *C7* *F* *F[#]dim* *G7* *C7*
za mír nemáme čas bo- jo- va- ti neb za mír jde- me bo- jo- vat.

F *Ami7* *B^b* *C7* *F* *Ami7*
A sotva zvo- rá- me, hnedlinko se- jem, ze škol- ky do ško- ly,
B^b *C7* *F* *Ami7* *B* *C7*
spěchu nám na- rost- lo, kam jenom spěj- jem, do no - ci ve spě- chu

F *Ami7* *B* *C7* *F* *F* *Ami7*
z ú- řa- du na schů- zi, Vy- le- pit pla- ká- ty, pla- ká- ty čis- ti,
F *Ami7* *B* *C7* *F* *F* *Ami7*
a nás to ne- mr- zí

B^b *C7* *F* *Ami7* *B^b* *C7*
pla- ká- tu příbej- vá, my jsme si jisti. Na- táhnout bu- dí- ka,

F *Ami7* *B^b* *C7* *F* *Ami7*
ustlat a spá - ti. při- kry- ti pla- ká- tem, bu- de se o prá- ci,

F *Ami7* *B^b* *C7* *F* *Ami7*
bu- de se o prá- ci v no- ci nám zdá - ti. Hub- ne- me, vad- ne- me
na če- le bě- lás- ky

PERGNER | PEJSÁNKOVÉ

B^b C7 F Ami B^b C7
 a krev nám bě-lá sta-ví-me ko-mí-ny, ze kterejch ne-čou-dí.
 starost nám dě-lá po-vin-ně vi-nu-jem, nikdo nás ne-sou-dí.
F Ami7 B^b C7 F Ami
 Tlu-če-me do sto-lů, hla-su-je-me, dla-ně jsou na cá-ry.
B^b Ct rit. F a tempo
 trou-bí-me fanfá-ry, fanfá-ry, fan-fá-ry, fan-fá-ry, z těch cá-rů
Ami7 B^b C7 F Ami7 B^b
 kr-va-vejch slavnostní pra-po-ry, o-bla-kům na vzdory, na-ši-je-
C7 F Ami7 B^b C7 3x F
 me. že slunce za-pa-dá, už a-ni ne-ví-me mě-ní-me
 za-pa-dá za ho-ry, už a-ni ne-ví-me
 Staví-me ko-mí-ny, sta-ví-me o-táz-ky
Ami7 B^b C7 rit.
 ná-zo-ry slun-ce je na co-pak, na co-pak, na-co-pak. Slunce
Slow-rock F F#dim C B^b7 A7
 na co- na copán-ku, slunce na co- na copán-ku. Slunce
Dmi7 C7 C Ami7 Dmi7 G7 C F C
 na co- na co-pán-ku, slunce na co- na co-pán-ku.

KOPATI DO PSŮ JEST NEPŘÍPUSTNÉ

- A: Řekněte, proč... proč kopete do toho psa?
 B: A proč ne? Je snad zakázáno kopati do psů?
 A: A je snad dovoleno býti pánem... tohoto psa?
 B: Tento pes je kolektivní.

- A: Sám od sebe?
 B: Sám vod nás. Pojdte... Přistupte a mlčky nemlčky, kopněte si taky. Dřív kopal jeden a teď ho kope celej barák!
 A: To je promyšlený!
 B: ...dřív měl na starosti jeden roh...

- A: ...a teď?
 B: Taky jeden. Ale uznal naše chyby a ví, proč to dělá!
 A: Vohlídá...
 B: ...a uhlídá...
 A: A voštěká...
 B: A vokouše...
 A: A voběhá...
 B: Promiňte, nedal byste mně cigaretu?
 A: Pamatujte. Kuřák kuřákovi dá vždycky cigaretu.
 B: Jako malíř malířovi barvu...
 A: Zedník zedníkovi...
 B: Vodováhu...
 A: Soudruh soudruhovi...
 B: Rovnováhu...
 A: Proletář proletáři...
 B: Proletě...
 A: Pekař pekaři napeče...
 B: Mlynář mlynářovi namele...
 A: Masér masérovi masere... A je to tak správný... A je to tak ušle...
 ...chtělý...
 B: Čech Čechu dá...
 A: Promiňte, to musím pošeptat! Ale já na to mám ještě jednu diverzi...
 B: Čech Čechu dá...
 A: Čecha...
 B: Farář faráři nafaří... Funkcionář funkcionáři...přifaří...
 A: Jeptiška jeptišce najeptá...
 B: Básník básníkovi nabásní... Prozaička je... pro zajička! A řekněte, jak by to vypadalo, kdyby tohle nebylo?
 A: Blbě.
 B: To je vono... Blbej blbýmu poradí...
 A: A proto nekopejme do psů... Abysme je ještě někdy nemuseli potřebovat...
 B: To je vono... Vono by to chtělo...
 A: A co vy byste chtěl bejt?
 B: Já bych chtěl bejt zapomnělivej...
 A: To já raděj pravdomluvněj...
 B: To byste moh bejt, ale nejdřív byste musel bejt zapomnětlivej...
 A: A proto...
 B: Nekopejme do psů...
 A: ...co když je ještě někdy budem potřebovat...
 B: ...hladit jó... to jó...
 A: ...ale ...NEVYHLADIT!

Clověka si můžete dát i vycvičit. Nemáte-li na to čas.

KONEC = VOCAĎ AŽ POCAĎ

Král Truxa a král Pinda se dohodli, že uspořádají hostinu.

Ale mysleli tím, že jeden druhému ukáže, co kdo že má, co a kdo že by mohl, a co kdo může.

Byla ta hostina.

Když už si předvedli i prsteny na tlustých ukazovácích, tak se zase napili. Došlo na psy.

„Ten není špatný...“

„Ani váš se nezdá být.“

„...vám se nezdá...?“

„Ó naopak...“

„Jak to myslíte?“

„Tak.“

„Vidíte snad nějakou chybičku?!“

„To bych si nemohl dovolit!“

„Myslíte, že snad není blbý?!“

„Ne. Je blbý!“

„Já že jsem...?!“

„Vy ne!“

„Slyšeli jste? Tak můj lid je blbec?!“

„To jsem neřek!“

„On to neřek!“

„S tebou to nemá cenu se bavit. Jsi normální vůl!“

Když Pindu a Truxu od sebe odtrhli a ten jeden byl už pryč, tak je ten druhý přesvědčoval o tom, že opravdu nejsou to, čím je tamten nazval, a že se za ně bude bít.

A tak vyhlásili válku.

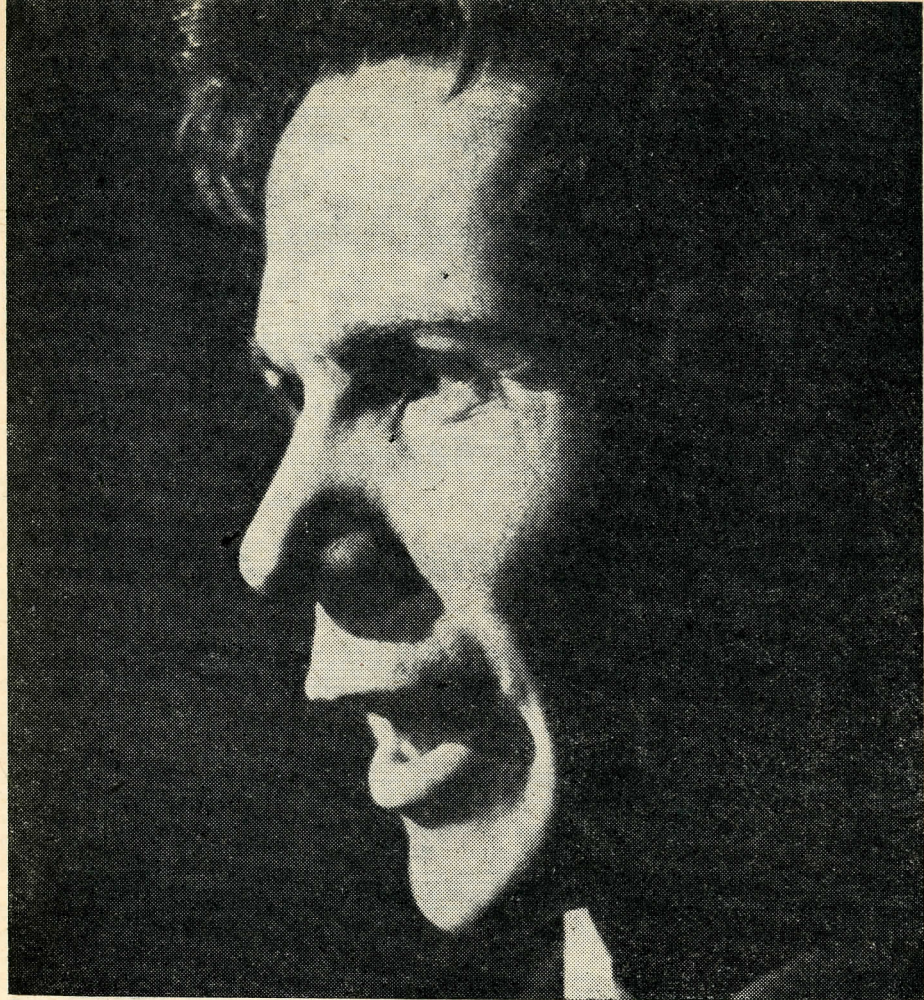
„Zabubnujte...“, poručil král Truxa.

„Zabubnujte...“, poručil král Pinda.

A potom na sebe křičeli s vrchu na vršek.

„Tak co... ty Pindo!!!“

PERGNER | PEJSÁNKOVÉ

„Mě vynech, Truxo. Lid urážet nenechám!!!“

„Vzdej se!“

„Ty se vzdej!“

„Nikdy!“

„Hergot ticho!“ král Pinda napomenul své.

„Co jsi řekl?!“

„Že ne!“

„My taky né...“ a řekl:

„Řekněte, že ne.“

A oni (lidé) řekli, že ne.

„Jak to, že ne. Příkazuji, řekněte že ne!!!“

„No né...“ Zahučelo to na vršku krále Pindy.

Král Pinda si odpliv.

A tím pádem bylo po boji.

A od té doby se už nikdy nechlubili, už si nikdy neukazovali ani psy, ani prsteny. Jenom takhle mákli do kapsy, vyndali mapy a řekli:

„Voba toho máme vocaď až pocad.“

Houpavě

Hloupost lidí ta ne-vi-dí, že vě-ci bý-vaj
 ji-na-čí - čí - čí. Hloupí li-dé na-zý-va-jí
 kozou všecko, co jako ko-za za-me-čí, takže když mléka ne-ní
 dosti, tak chytrý ří - ká, že vi-nu má jen spo-lek krav.
 Já za-se ří-kám, že zlámat kosti potře-bu-jí ty ma-sy li-dí
 vol-ských hlav. A tak pan král si jez-dí ve vo-
 ze a já za ním po-kui-há - ván spo-ví-dáním o ko-
 ze.

A pro-to až při-jde-te do-mů
 A pro-to až při-jde-te do-mů

A proto...
 Až přijдете domů
 Prošacujte kapsy
 Prošacujte duši
 Jestli tam nemáte
 To vy zase jó
 Něco pěknýho
 Něco pěknýho
 To vy zase jó
 Něco pěknýho

To vy zase jóó...
 Prošacujte duši...
 Prošacujte duši...
 Prošacujte duši...

Ať
 NÁM
 TO
 VŠEM
 SLUŠÍ

dále dle viz příslušná část
 "opery" - stejné až do konce.

C
 E
 N
 K

V NEALKOHOLICKÉ PIVNICI U Baudyšů bylo od rána rušno. Jak by také ne. Baudyšův děd, starý Baudyš, postavil pivnici kdysi v úzké uličce, která ústila do náměstí. Takže tam neměli muži daleko a ženy se tam potmě bály. Tím nashromáždil starý Baudyš značný majetek.

Onu neděli, o které hovořím, bylo v pivnici rušno už od rána proto, že se na náměstí konala sláva. V rámci slavnostního aktu, na který pochopitelně neměla přístup mládež školou povinná, byl totiž na náměstí odhalován nový vodotrysk. Odhalit ho měl zasloužilý rodák města, fejetonista z krajského obrázkového časopisu pro dívky, pan Bohdan Ludevít Rotter. Úderem deváté hodiny předáno mu slovo, bezprostředně po hudebním výkonu pěti pozounistů. Pan Rotter oslovil shromážděné a začal od založení města.

U Baudyšů bylo tedy rušno, protože nealkoholická pivnice skýtala příjemné posezení, zatímco při projevu pana Rottra se muselo stát. Nejlepší místa byla zadána pro štamgasty, jako pro stolní společnost Kocour Felix, pro děda Joachimma, pro pana Korsakova, pro členy neochotnického souboru Triga a pro pana fořta. Aby snad náhodou vážení hosté přece jen o něco nepřišli, musel synek pana Baudyše, Patricia Baudyš, odbíhat v pětiminutových intervalech na náměstí a snažet do lokálu novinky. Dal by se tedy malý Pat nazývat lokálkářem.

Pod vlivem neobvyklé slávy procitl k životu i děd Joachim, který zpravidla jen posedával, kouřil pěnovku s namalovaným buditelem a pozoroval cvrkot. Dnes se rozdováděl nelihuprostou minerálkou a pocítil potřebu hovořit. Jelikož však na to nebyl zvyklý, nevěděl hned co, a tak hledal oporu v inzerátech nedělních novin. Jako:

— Tak tady, pánové, čtu: Prodám pozlacenou harfu. Zn. Beze strun. No pochopíte to? Co s takovou harfou? Ani jako těžátko se to nehodí. A on si to klidně prodává. To už by rovnou mohl nabízet cedulovou banku.

A tak. Pan Korsakov, kterému se tak jenom přezdívalo, neboť v mládí chodíval na opery, se nedal vyrušit a dál si luštil matematické příklady. Dělal to tu denně a pokud nenadrobil, nechávali ho. Jenom o nedělích si to pan Korsakov poněkud ulehčoval a bral si s sebou Va-

JAK SE ODHALUJE VODO- TRYSK

Josef Podaný

louchovy pětimístné tabulky, do kterých najakával, když se domníval, že se nikdo nedívá.

Přiběhl Patricia.

— Ještě mluví?

— Pořád. Už je u založení městských hradeb.

Pan fořt si přesedl k neochotnickému souboru Triga.

— Já vím, Nora... jó, Nora. Ale víte vy, pánové, jak se vlastně správně noruje? A co při tom zkusí takový jeden jezevčík?

A spustil, co při tom zkusí takový jeden jezevčík. U vedlejšího stolu popíjela stolní společnost Kocour Felix nealkoholické stolní víno a hrála oblíbenou hru na pitomce.

— Nebo tadyhle, ozval se děd Joachim. Vyměním 2+1 za 5+1, zn. S karmou. No měnili byste, pánové? Teda já bych s nikým neměnil. Leda támhle s Patem, že je mu těch čtrnáct. Ještě jednu minerálku.

Tak to šlo v nealkoholické pivnici U Baudyšů až do půl dvanácté. Pak přiběhl Patricia a zvolal:

— Už to strhnul!

— Prima. A střiká to?

— Nestříká!

— Prima, asi to strhnul.

— Nojo, ale on se v tom teď hrabe takovým kapesním nožem.

— Pan Rotter?

— Jo. A taky pozounisti.

— Prima. Pozounisti jsou prima.

Vznikla napjatá situace. Kocour Felix si dohrál na pitomce, pan fořt už nenoroval, což nejvíc uvítala celá Triga. Pan Korsakov toho využil a ihned nakoukl do Valoucha.

— Vidím, načal v nastalém tichu novou řeč pan fořt a pan Korsakov strnul a rychle hodil tabulky na zem. Vidím, trval na svém pan fořt, že se tu stal jakýsi zádrhel.

Pan Korsakov si oddychl a začal umocňovat. Napětí rostlo, ale nové zprávy nepřicházely. Váhavě se zdvihli ze svých míst první ze štamgastů. Nejdřív Felix, potom pánové z Trigy. I pan fořt se začal loudat ke dveřím a ještě před náměstím všechny dohnal i pan Korsakov, když byl předtím dopočetil. Jenom děd Joachim zůstal na svém místě a hovořil k hospodskému Baudyšovi, který se neodvážil opustit pracoviště, byť jím to šhubalo.

— No vidíte. Koupím vilu se zahradou. To já taky, milý pane, to já taky. Jen kdyby byly tititi.

Mezitím dav na náměstí s napětím sledoval zasloužilého rodáka, pana Bohdana Ludevíta Rottra, kterak se tento dloube nožikem ve fungl novém vodotrysku za účasti pozounistů.

— Jenom nepoškrábat, Mistře, prosím Vás, jenom nepoškrábat, šeptal jeden z nich panu Rottrovi. Asi po dvaceti minutách vyrazil z otvoru nepatrným čůrkem pramen vody živé. Ozval se rozpačitý potlesk. Pan Rotter, u vědomí svého vítězství, prodlužoval děkovačku, dokud se náměstí nevylidnilo. Kromě pozounistů ovšem, ti setrvali a tleskali.

Společnost se váhavě vrátila k Baudyšům, jako by se všichni styděli za to, že vůbec vstali od stolů. Nálada byla na jednou ta tam. Hosté rozpačitě platili a odcházeli domů na oběd. Jenom Pat se zeptal svého otce:

— A tatí, to ten vodotrysk nikdy nebude pořádně stříkat?

— Neotravuj pořád, okřikl ho hospodský a otec. Vždyť je to přece jedno.

A z kouta se ozval děd Joachim:

— Tricetiletá žena se čtyřmi dětmi hledá muže vyšší postavy do čtyřiceti let. Zn. Abstinent. No pochopíte to, pánové? Vždyť na tenhle špek může přece skočit jenom alkoholik.

KAREL
ČAPEK
SLOUPKOVÝ
AMBIT
KČ

Poezie a umění vůbec je tak trochu Egyptsko-chaldejský snář bdělé skutečnosti; vykládá nám skutečné věci, tak jako Josef Egyptský vykládal faraonovi sny. To je významný úkol umění. [1921]

Ríkáme si rádi „národ Havlíčkův“;
kdybychom jím opravdu byli, tedy bychom museli mít:
náramně kritický rozum, nože skepse aspoň o šestnácti čepelích,
zdravou nedůvěru k frázi, humor, lehkost a jistotu ducha, esprit, světovost,
padesát tisíc zájmů na životě;
ukrutnou chuť k práci, praktičnost, břitkost, honěnost světem,
pojmovou jednoduchost, tendenci k uskutečňování. [1921]

PRVNÍ ŘÁDKY

Romana Burianová

Jednou jsem si koupila štěstí
za vypůjčené peníze
a dodnes
ho splácím

×

Neumím zpívat
rádio jsem prodala
a budík už dávno nejde
a tak pouštím vodu
aby nebylo slyšet ticho

×

Máš sice moji lásku
ale já mám svoje myšlenky
máš moje štěstí v moci
ale já žiju
tak kdo je na tom líp

Michael Konečný

Chtěl, aby mu stála modelem
Odmítla

Chtěl být stále v její blízkosti
Divila se

Chtěl být jejím přítelem
Přehlížela ho

Chtěl jí číst své verše
Pohrdavě se usmívala

Zničila jsem spoustu papíru
pálila jsem
jeden za druhým
v domněnčí že vzplanu
potom jsem
v noci kouřila
a uhořela
čistě náhodou

×

Takových jako ty
jsem už viděla
všichni se chtěli hrát
když venku mrzlo
ale na jaře
jsem zůstávala sama
a sama pro sebe
jsem bývala
jak rampouch

×

Prosím vás
když už jste mne tak pečlivě
uložili do hrobu
podívejte se
jak mně ještě vyčuhuje palec

Chtěl vysbírat sněh z jejích stop
Řekla, že je idiot

Chtěl, aby ho milovala
Vysmála se mu

Chtěl se s ní vyspat
Šla

Ropucha

Pokrok? To se rozumí, že je pokrok. Na příklad já jsem bývala pouhý pulec.

Důležitá moucha

To nevíte? To je přece ta moucha, co si sedla na čelo královo!

Kat

To víte, našinec má taky cit. Zadarma bych to nedělal.

Štěnice

A co já vím všechno o lidech! Já bych mohla povídat věci!

Hadr na holi

Točit se po větru? To ne, ale musí se jít s duchem doby.

Osel

Fuj! Taková vážná doba, a třeše se nestydí kvést!

Ploštice

Abyste věděli, já páchnu jménem všech ploštic.

Tlení

Také já jdu s dobou.

Koniáš

Vzdělání? Pane, co já jsem toho přečetl!

Současník

Má-li Hus pravdu? Já vám řeknu: jeho taktika není správná.

Vůl

Tak si říkám, k čemu jsou vlastně na světě jeleni.

Dnešek

I já budu jednou slavná minulost.

Ovce

Ať mě zabijí. jen když mě vedou.

repertoár malé scény

Vydává ministerstvo
školsství a kultury
v nakladatelství
Orbis, n. p.,
Praha 2, Vinohradská 46

Redakce
Repertoáru malé scény
a Amatérské scény:

Jiří Beneš
(vedoucí redaktor),
Pavel Bošek,
Marie Vašínková,
Jaroslav Vedral

Grafická úprava:
Miloslav Fulín
Technická redaktorka:
Jana Zubíková

Redakční kruh:
Pavel Fiala,
Vladimír Fux,
Miloš Hercík,
Jiří Chlíbec,

Miroslav Kovářik,
Vladislav Stanovský,
Josef Škvorecký,
Ivan Verner,
Ivan Vyskočil

Adresa redakce:
Praha 1, Vinohradská 3;
telefon 221054

Tiskne Knihkisk, n. p.,
provoz 2,
Praha 2, Slezská 13
Rozšiřuje PNS.

o předplatném informuje
a objednávky přijímá
každá pošta i doručovatelé;
objednávky do zahraničí
vyřizuje PNS,

ústřední expedice tisku,
odd. vývoz tisku,
Praha 1, Jindřišská 14

Vychází měsíčně;
cena výtisku 2,50 Kčs

Toto číslo
bylo tiskárně odevzdáno
20. ledna

© Orbis, 1965
F-14*50054

Právo k provozování
uveřejněných textů zadává
Československé divadelní
a literární jednatelství,
Praha 2, Vyšehradská 28;
autorská práva autorů
hudebních skladeb chrání
Ochranný svaz autorský,
Praha 6, Čs. armády 20

DOMINIKU...

Hudba a původní text: Soeur Sourire

Český text: Jiřina Fikejzová

Tempo di foxtrot *Refrén* *D*

Do-mi- ni- ku, -ni-ku, -ni-ku, ty jsi sám jak poustev-
 ník, já hříš- nou du - ši mám. Můžeš zázrak u- dě-
 lat. Když mě budeš mí-ti rád, peklo, dá- bla pře- ko- nám.
 1. Po-pr- vé jsem vidě- la ho, přede mnou když zvolna šel po chod-
 ní-ku, le-vá, pravá, smutnou dí-ru v pa-tě měl. *D.S. al F.*

2. Plnovous měl jako svatý,
 začli se mnou čerti šít,
 jaká krása by to byla,
 kdyby mě chtěl políbit.

3. Pod střechou hned vedle půdy,
 aby snad byl nebi blíž,
 maluje a neprodává,
 chudý jak kostelní myš.

4. Co je půst, když budu v ráji,
 až se se mnou ožení.
 Rozjímám a mívám o tom
 všelijaká vidění.

5. Vystříhám se navždy všeho,
 co mu bude nemilé,
 pokorná, jak láska káže,
 budu prát mu košile.

6. Všude číhá pokušení —
 proč nás tolik musí být —
 jako správný anděl strážný
 ostražitě budu bdít.

7. Kdyby mě snad nevyslyšel,
 konec je mých světských dní.
 Posílali Ofélii,
 půjdu sama místo ní.

PEJSÁNKOVÉ

